

SISÄÄN- JA ULOSHENGITYSTÄ - lääninrovastin paastokirje 2013

Rakas veli/sisar Kristuksessa

Kotikirkkoni Kristuksen kirkastumisen kirkon alttaritaulu on kuva myös paastonajasta. Kirkastusvuoren tapahtumia muistetaan kirkkovuodessa vasta heinäkuussa, mutta Raamatussa ne kuitenkin sijoittuvat juuri siihen aikaan, jolloin Jeesus valmistautui matkalle kohti Jerusalemiä. Siitä kertoo myös tuttu virsi: *Jäi taakse vuori Kirkastuksen, käy Jeesus kohti Golgataa (VK 55)*.

Kirkastusvuori hengittää ensin sisäänpäin. Jeesuksen ja oppilaiden takana on monta työntäyteistä vuotta. Ne ovat olleet täynnä ihmisten kohtaamisia, surua ja ahdistusta, mutta myös iloa ja elämän riemua. Monet yhteiskunnan ulkokehälle heitetyt ja yksinäiset ovat saaneet takaisin ihmisarvonsa, rammatt kävelleet, sokeat saaneet näkönsä ja synnit annettu ja saatu anteeksi. Miten paljon elämää! Nousu Kirkastuksen vuorelle on antanut kuitenkin hetken hengähdysten, rauhan ja levon. Taivaan ja maan, pyhän ja kaiken maallisen raja ylittyy niin, että sitä tuskin enää huomaa. Siinä on juuri kristinuskon ainutlaatuinen sana Jumalasta, joka murtaa kaikki rajat ja tuo mukanaan kaiken taivaallisen rikkauden tänne ihmisten keskelle. Samalla hän kuitenkin itse altistuu haavoille, hauraudelle ja rikkinäisyydelle. Vuorelle ei kuitenkaan voi jäädä, kuten Pietari, Jaakob ja Johannes saavat huomata. Sisäänhengityksen jälkeen tarvitaan hengitystä ulospäin. Muuten ihminen pakahtuu ja kuolee. On mentävä ihmisten keskelle, vaikka se merkitsisikin haavoittumisen riskiä. Viikon alkaessa kansa laulaa Hoosianna, mutta jo viikon loppupuolella samat ihmiset huutavat ristiinnaulitsemista.

Seurakunta elää sisään- ja uloshengityksestä. Toisinaan täytyy katsoa sisäänpäin. On mietittävä, mitä me haluamme olla seurakuntana ja yhteisönä, on rukoiltava ja vedettävä henkeä. Sisäänhengitys on välttämättömyys, mutta samalla on jo uskallettava hengittää ulos. Muuten seurakuntakin voi pakahtua ja kuolla. On liian houkuttelevaa elää kuten tämän ajan henki vaatii: käpertyä sisäänpäin, itsekkyyteen, oman edun ja hyvän tavoitteluun. Silloin voi tulla houkuttelevaksi vaalia vain sitä hyvää, minkä olemme saaneet rakennetuksi. Toisinaan käpertyminen voi johtua myös ulkoisista paineista ja peloista, joita ajan henki ja keskustelu kirkolle aiheuttavat. Opetuslapsetkin sulkeutuivat lukkojen taakse pääsiäisen jälkeen ennen helluntain ihmettä, koska he pelkäsivät. Kristus kuitenkin lähettää myös meidät. Hän lähettää saarnaamaan *vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista*, lähettää *teille ja aitovierille* ja lähettää *tekemään kaikki kansat opetuslapsikseen*. Kristillistä uskoa ei voi sulkea kirkkoihin, seurakuntataloihin, seuratuupiin tai rauhanyhdistyksiin. On mahdotonta ajatella kristillistä uskoa ilman diakoniaa, kasvatusta, lähetystyötä tai vaikkapa näkyvää roolia paikkakunnan kulttuurielämässä.

Näissä jokilaaksoissa kirkko on edelleen keskellä kylää ja ovet auki. Siksi saamme katsoa rohkeasti tulevaisuuteen. Ilokseni vierailut seurakunnissa ovat vahvistaneet käsitystä siitä, että tällä alueella niin työntekijät, luottamushenkilöt kuin lukuisat seurakuntalaisetkin ovat vahvasti sitoutuneet seurakuntaan ja Kristuksen kirkon työhön. Paastonaika on hyvä aika muistaa, mistä uskomme ja voimamme syntyvät: rukouksesta ja erityisesti kokoontumisesta pyhään messuun, jossa saamme hengittää sisäänpäin ja siitä työstä, uloshengityksestä, jota saamme tehdä Kristuksen asiassa.

Haluan toivottaa hyvän Jumalan siunaamaa paastonaikaa sinulle ja läheisillesi!

Haapajärvellä Ronkaalan pappilassa paastonajan alkaessa 2013

